

Öröm és szabadság

A kereszténység az öröm vallása. Habár jelképünk a keresztt, de ez a keresztt nem csupán Krisztus halálára emlékeztet, hanem a feltámadás kegyelméből fakadó öröme és szabadságra is. Mi hívők és keresők igazán elmondhatjuk, hogy van nép, amelyhez Istene oly közel volna, mint hozzánk az Úr? (Mtörv 4,7). Közel van hozzánk és közel hoz bennünket egymáshoz. Más szóval: vallásunk lényege a szeretet, az pedig az öröm és a lelki szabadság kiapadhatatlan forrása. Szent Pál mondja: „A lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség...”(Gal 5,22)

Az örömet nem lehet megparancsolni, megvenni, kölcsönözni. Nem lehet az olcsó szórakozások kábulatával összetéveszteni vagy az igazi szabadságot, szabadossággal pótolni. Az öröm feladat, az öröm belülről fakad, nekünk kell megteremteni és ezért komolyan kell venni. Fel kell magunkban ébreszteni, ápolni, szüntelenül megújítani, fáradtságosan kiküzdenünk a világ lehúzó hatalmával szemben is. Ez a feladat abban áll, hogy megnyíljunk és el tudjuk fogadni az Isten és az élet ajándékait. Ez azzal kezdődik, hogy szó szoros értelmében „nyissuk ki” a szemünket, fülünket, szívünket és vegyük észre a körülöttünk lévő látható és láthatatlan világot és annak sok-sok ajándékait. Szent Vencel a krónikás szerint vértanúsága reggelén ezzel ébredt: Dicsőség néked Uram, mert megadtad, hogy ma reggel éljek!

Ujjongó boldogság talán csak ritkán jut osztályrészünkül, de minden napunk tele van szórva apró örömeikkel, és ahogyan a Titanic című filmben hallottuk: Minden nap számít! Aki ráneveli magát a kis örömei művészetére, annak életét elönti a fény.

Ki kell lépni önmagunkból és az Isten adta szabadságunkat jóra kell felhasználni, mert önző, önmagának és szenvedélyeinek rabja ember sohasem lehet, sem boldog sem vonzó, sem örömteli. Itt van az ember nagy tévedése, amikor mohó igényeinek teljesítését tartja örömeinek forrásának, holott Jézus szavai szerint: nagyobb boldogság adni, mint kapni... Aki a szeretet lendületével adni tud, annak öröme megsokszorozódik.

A világban annyi sötétség, nyomorúság, baj, szenvedés van, hogy önkéntelenül is azt gondoljuk, hogy nem kellene e szégyellenünk a

felszabadult, vidám örömünket? Nem kellene e sírni a sirókkal? Igen, Jézus is sirt a sirókkal, de mégsem veszítette el belső egyensúlyát, és az Atya felé forduló reményteli derűjét. A kettő nincs ellentétben, sőt kiegészítik egymást. Kitől várjanak a sírók vigasztalást, a szomorkodók örömet, ha nem mitőlünk? Örülj testvér, hogy örömet tudj adni, légy erős lelkű, hogy erősíteni tudj, égj, hogy gyújtani tudjál!

Örömünk forrása, hogy a mi Istenünk a szeretet Istene, van Gondviselőnk és töretlen reményünk, van értelme és feladata életünknek, hogy az Istent szeretőknek végül is minden javára válik!

Amikor annyi szenvedése után a süket Beethoven megkomponálta az öröm páratlan zeneművét a IX. szimfóniát, Schiller szövegére, zsenihez méltóan tudta visszaadni benne a mindent felemelő, mindent bearanyozó, szívet-lelket gyönyörködtető öröm lényegét. Zenéjével - isteni kegyelem által - egy darab menyországot hozott le, és dallamával egy kicsit megelőlegezte az örök örömet. „Magasan a csillagsátor felett egy szerető Isten lakik” - zengi éterien a kar. Ezért lesz „testvér minden ember”, ahol az öröm szelíd szárnyai átsuhannak. Milyen jó lenne, ha Európa ezen himnusza az egész világ örömodája lenne és élné, megélné azt a végtelen szeretet-dallamot.

Igen, aki megsejti a szerető Atyát és kinyitja kezét testvérei felé, az bízhat benne, hogy mindig, még a sötét órákban is világít majd neki és lelke mélyén ez az „édes égi szikra”, amely nélkül élni sem tudunk. „A tanítványok leborulva imádták, aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe.” (Lk 24,52)